HARUKİ MURAKAMİ

FIRIN SALDIRISI

Dünya Edebiyatı / Öykü

İLLÜSTRASYONLAR: KAT MENSCHIK

DK

Karnımız açtı. Hayır, açlık demek yetmezdi buna. Sanki uzay boşluğunu yutmuştuk.

Nereden çıkmıştı bu açlık hissi? Elbette yiyeceğimizin olmamasından. Neden yiyeceğimiz yoktu? Çünkü yiyecek karşılığında verecek değerli bir şeyimiz yoktu. Neden değerli bir şeyimiz yoktu? Sanırım hayal gücümüzün eksikliğinden kaynaklanıyordu değerli bir şeyimizin olmaması. Hayır, değil, belki de karnımızın aç olmasının nedeni, doğrudan hayal gücü eksikliğimizdi.

Haruki Murakami'den açlık ve suçun doğası üzerine tuhaf, gizemli ve yer yer komik bir suç öyküsü...

S028081

HARUKİ MURAKAMİ

FIRIN SALDIRISI

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Sınırın Güneyinde, Güneşin Batısında
İmkânsızın Şarkısı
Yaban Koyununun İzinde
Sahilde Kafka
Zemberekkuşu'nun Güncesi
Haşlanmış Harikalar Diyarı ve Dünyanın Sonu
1Q84
Koşmasaydım Yazamazdım
Renksiz Tsukuru Tazaki'nin Hac Yılları
Uyku
Kadınsız Erkekler
Sputnik Sevgilim
Tuhaf Kütüphane
Karanlıktan Sonra

FIRIN SALDIRISI

Orijinal adı: Panya Shūgeki
© 1981, Haruki Murakami
Yazan: Haruki Murakami
Japonca aslından çeviren: Ali Volkan Erdemir
Yayına hazırlayan: Handan Akdemir

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
1. baskı / Eylül 2017 **/** ISBN 978-605-09-4574-4
Sertifika no: 11940

İllüstrasyonlar: Kat Menschik
Baskı: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1
Baha İş Merkezi. A Blok Kat: 2
34310 Haramidere-İstanbul
Tel. (212) 412 17 00
Sertifika no: 12026

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 **/** Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

HARUKİ MURAKAMİ

FIRIN SALDIRISI

Çeviren:
Ali Volkan Erdemir

DK DOĞAN KİTAP

FIRIN SALDIRISI

Karnımız açtı. Hayır, açlık demek yetmezdi buna. Sanki uzay boşluğunu yutmuştuk. İlkin, gerçekten küçük, bir halka büyüklüğündeydi bu boşluk, ancak, gün ilerledikçe genişledi, genişledi, sonunda da bedenimizin içinde dipsiz bir hiçliğe dönüştü. Karnımızın gurultusu görkemli açlığımıza dikilmiş anıtın ağırbaşlı fon müziği gibiydi.

Nereden çıkmıştı bu açlık hissi? Elbette yiyeceğimizin olmamasından. Neden yiyeceğimiz yoktu? Çünkü yiyecek karşılığında verecek değerli bir şeyimiz yoktu. Neden değerli bir şeyimiz yoktu? Sanırım hayal gücümüzün eksikliğinden kaynaklanıyordu değerli bir şeyimizin olmaması. Hayır, de-

ğil, belki de karnımızın aç olmasının nedeni, doğrudan hayal gücü eksikliğimizdi.

Her ne ise.

Tanrı, Marx ve John Lennon, hepsi ölmüştü. Karnımız açtı ve bu yüzden suç işleyecektik. Aç karnımız değildi bizi suça götüren, suçun kendisi açlık olarak dayatıyordu kendini. Ne olduğunu tam anlamıyordum; varoluşsal bir şeydi.

"Ben artık sapıtmak üzereyim" dedi arkadaşım. Durumumuzu azıcık sözcükle ancak bu kadar güzel anlatabilirdi.

Anlaşılır bir şeydi, iki gündür su dışında bir şey geçmemişti ki boğazımızdan. Ben bir günebakan yaprağı yemiştim, berbattı tadı, bir daha da yemedim.

Böylece, elimize birer bıçak alıp fırına doğru yollandık. Fırın, kapalı çarşının tam merkezindeydi, bir yanında yorgancı, diğer yanında kırtasiye dükkânı vardı. Fırın sahibi, elli yaşlarında kel bir adamdı ve komünist partisi üyesiydi.

Elimizde bıçaklarla yavaş yavaş alışveriş bölgesindeki fırına doğru yürüdük. *Kahraman Şerif* filmindeki gibiydik. Yürüdükçe, pişmiş ekmek kokusu daha da arttı. Koku yoğunlaştıkça bizim de suça meylimizin düzeyi artıyordu. Aynı anda hem bir fırına, hem de bir komünist partisi üyesine saldıracak olmak bizi heyecanlandırıyordu, kendimi Hitler Gençliği üyesi gibi hissediyordum.

İkindi saatleri olduğundan fırında sadece bir kişi vardı. Kirli bir alışveriş çantası taşıyan, sevimsiz mi sevimsiz bir kadındı bu. Kadından tekinsiz bir hava yayılıyordu etrafa. İşlenecek tüm suçlar, her zaman onun gibi sevimsiz kadınlar tarafından sekteye uğratılırdı. En azından suçla ilgili televizyon programlarında böyle oluyordu. Arkadaşıma, *kadın fırından çıkana dek bir şey yapmayalım*, diyen gözlerle baktım. Sonra bıçağı arkama saklayıp, ekmek seçiyormuş gibi yapmaya başladım.

Yaşlı kadın sanki üç aynalı şifoniyer seçiyormuş gibi uzun uzun ekmekleri inceledi, sonra tepsisine hamur kızartması ile kavunlu ekmek alıp koydu. Ancak bunları tepsiye koymuş olması, onları hemen satın alacağı anlamına gelmiyordu. Hamur kızartması ile kavunlu ekmek onun için bir önermeden öte bir şey değildi. Ya da tam tersiydi. Kadının kendini duruma alıştırması için biraz daha zaman gerekiyordu.

Zaman geçtikçe önce kavunlu ekmek bir önerme olma durumunu kaybetti. *Acaba neden kavunlu ekmek seçtim ki ben*, der gibi boynunu yana eğdi kadın. *Bunu seçmemeliydim. Her şeyden önce aşırı tatlı olur bunlar.*

Kavunlu ekmeği, aldığı rafa geri bıraktı, biraz düşündükten sonra tepsisine iki ayçöreği yerleştirdi.

Yeni bir önerme doğmuştu. Bulutların arasından bahar güneşinin ışıkları süzülünce buzdağı da biraz biraz çözülmeye başlamıştı. "Daha ne duruyoruz?" diye kı-

sık sesle söylendi arkadaşım. "Bu karıyı da öldürelim gitsin."

"Bekle biraz" deyip durdurdum onu.

Fırın sahibi olup bitene kayıtsız bir şekilde radyo-kasetçalarda Wagner dinlemeye kaptırmıştı kendini. Komünist partisi üyelerinin Wagner dinlemesi doğru bir davranış mıydı, hiçbir fikrim yoktu.

Kadın ayçörekleri ve hamur kızartmasına bakmaya devam ediyordu. *Bir tuhaflık var. Hiç doğal durmadı. Ayçöreği ile hamur kızartması asla yan yana konmamalı*, diye düşünüyordu sanki. İki ayrı ekmek türünün farklı ideolojisi olduğunu hissediyor gibiydi. Ekmekleri koyduğu tepsi, termostatı bozulmuş bir buzdolabı gibi elinde tangır tungur sallanıyordu. Tabii gerçekte sallanmıyordu. Sonuna dek metaforik anlamda sallanıyordu. Tangır tungur.

"Geberteceğim bu kadını" dedi arkadaşım. Şiddetli açlık, Wagner ve kadının sebep olduğu gerilim yüzünden ipler koptu

kopacaktı. Sessizce başımı salladım.

Yaşlı kadın tepsi elinde, Dostoyevski'ninkine benzeyen bir cehennemde oyalanıp duruyordu. Hamur kızartması kürsüye çıktı ve Roma halkına etkileyici bir konuşma yaptı. Güzel sözcükler, kusursuz retorik ve gürleyen bir sesle uzayıp gitti konuşma... *Şak şak şak şak*, herkes alkışladı onu. Sonra ayçöreği çıktı kürsüye, trafik işaretleri üzerine saçma sapan bir konuşma yaptı: *Sola dönecek arabalar yeşil ışık yanınca dosdoğru gitmeli, karşıdan başka araba gelip gelmediğini kontrol etmeli, eğer araba gelmiyorsa ancak o zaman sola dönebilirler* türünden şeyler söyledi. Roma halkı konuşmadan bir şey anlamamıştı ama içeriği zor bir konuşma diye düşünüp *şak şak şak şak* alkışladılar onu da. Ayçöreği daha çok alkış aldığı için hamur kızartması raftaki yerine döndü.

Yaşlı kadının tepsisinde son derece sade bir mükemmellik vardı şimdi: İki adet ayçöreği.

Sonra kadın fırından çıkıp gitti.

Artık sıra bizdeydi.

"Karnımız çok aç" dedim fırın sahibine. Bıçağı arkamda gizliyordum. "Ancak ikimizin de tek kuruşu yok."

"Anladım" diyerek başıyla onayladı adam.

Tezgâhın üzerinde bir tırnak makası vardı ve ikimiz de gözlerimizi dikmiş ona bakıyorduk. Bu, bir akbabanın pençesindeki tırnakları kesebilecek kadar büyük bir tırnak makasıydı. Muhtemelen şaka amaçlı yapılmıştı.

"Karnınız o kadar açsa, buradaki ekmeklerden yiyebilirsiniz" dedi fırın sahibi.

"Ama hiç paramız yok."

"Bunu az önce de demiştiniz" dedi fırın sahibi sıkılmış gibi. "Paraya gerek yok, istediğiniz kadar yiyin."

Bir kez daha tırnak makasına baktım. "Yiyebilir miyiz? Ama biz suç işleyecektik."

"Hımm."

"Bu yüzden başkasının iyi niyetine ihtiyacımız yok."

"Hı hı."

"Aynen öyle!"

"Anladım" diyerek bir kez daha başıyla onayladı fırın sahibi. "O halde şöyle yapalım mı? Siz istediğiniz kadar ekmek yiyin. Karşılığında ben de sizi lanetleyeyim."

"Lanetle neyi kastediyorsun?"

"Lanet belirsiz bir şeydir. Otobüs tarifesi gibi bir şey değildir."

"Hey, bekle biraz" diye araya girdi arkadaşım. "Ben lanetlenmek falan istemiyorum. Şunu bir temiz öldürelim gitsin."

"Bekle, bekle" dedi fırın sahibi. "Ben de öldürülmek istemiyorum."

"Ben de lanetlenmek istemiyorum" dedi arkadaşım.

"Bir yolunu bulup değiş tokuş yapmalıyız" dedim.

Bir süre hiçbir şey demeden tırnak makasına baktık.

Wagner

"Şuna ne dersiniz peki" dedi fırın sahibi, "Wagner seviyor musunuz?"

"Hayır" dedim.

"Yoo" dedi arkadaşım.

"Eğer Wagner'i sever hale gelirseniz size ekmek vereyim."

Sanki Kara Kıta'daki bir misyoner konuşuyordu, yine de bu şartı hemen kabul ettik. Ne de olsa lanetlenmekten çok daha iyiydi.

"Bana uyar" dedim.

"Bana da uyar" dedi arkadaşım.

Böylece bir yandan Wagner dinleyerek midemizi ekmekle doldurduk.

"Müzik tarihinde parlak bir yere sahip olan *Tristan ve Isolde,* 1859 yılında ilk kez halka çalınmış, sonraki dönem Wagner eserlerini anlamak açısından yeri doldurulamaz bir operadır" diye albüm kabının üzerinde yazanları okudu fırın sahibi.

"Ham hum."

"Hapır hupur."

"Cornwall Kralı'nın oğlu Tristan, amcasının nişanlısı Prenses Isolde'yi almaya gönderilir ama dönüş yolunda Tristan, Isolde'ye âşık olur. Operanın başındaki viyolonsel ve obuanın güzel düeti ikisinin aşkının motifidir."

İki saat sonra, her birimiz tatmin olmuş halde ayrıldık.

"Yarın *Tannhäuser* dinleyeceğim" dedi fırın sahibi.

Odamıza döndüğümüzde içimizdeki boşluk tamamen yok olmuştu. Ve hayal gücümüz hafif eğimli bir tepeden yuvarlanır gibi çalışmaya başladı.

İKİNCİ FIRIN SALDIRISI

Karıma fırın saldırısından söz etmiş olmam doğru bir seçim miydi, hâlâ emin değilim. Muhtemelen bu, doğru ya da yanlış olarak değerlendirilebilecek bir olay değildi. Diğer bir deyişle, dünyada doğru sonuçlar doğuracak yanlış seçimler olduğu gibi, yanlış sonuçlara neden olacak doğru seçimler de vardır. Bunun gibi mantıksızlıklardan –böyle dersem sorun olmaz sanırım– kaçınmak için, *bizler aslında hiçbir şeyi seçemeyiz* görüşünü benimsemek önemlidir ve ben çoğu zaman bu görüşe göre yaşıyordum. Bir şeyin olacağı varsa olurdu, olacağı yoksa da olmazdı.

Olaylara bu bakış açısından bakıldı-

ğında, *olacağı vardı, olmuştu* ve ben fırın saldırısını karıma söyleyivermiştim. Söylediğim şeyi, söylemiştim. Artık olmuş bitmişti bir kere. Ve bu olay insanların gözüne tuhaf görünürse, bunun nedeni olayın genel içeriğinde aranmalıydı. Ancak nasıl düşünürsem düşüneyim, hiçbir şey değişmezdi. Bu sadece bir bakış açısından ibaretti çünkü.

Karıma fırın saldırısı konusunu açmam, kendiliğinden gelişti. Söylemeye önceden karar vermiş değildim, o anda aklıma gelmiş de, "Bu arada..." diye başlayıp anlatmış da değildim. Karımın karşısında "fırın saldırısı" sözleri ağzımdan çıkana dek, bir zamanlar bir fırına saldırdığımı bile tamamıyla unutmuştum.

O sırada bana fırın saldırısını hatırlatan şey, bir türlü bastıramadığım açlık hissiydi. Saat gece yarısı ikiye geliyordu. Karımla birlikte akşam altıda hafif bir yemek yemiş, dokuz buçukta yatağa yatıp gözle-

rimizi kapatmıştık ama her nasılsa saat ikiye doğru ikimiz birden aynı anda uyanmıştık. Uyandıktan kısa bir süre sonra da *Oz Büyücüsü*'nde bir anda ortaya çıkan hortum kadar şiddetli bir açlık bastırmıştı. Bu açlık hissi, akıl almayacak derecede kuvvetliydi.

Buzdolabında yiyecek namına tek bir şey yoktu. Olanlar, Fransız sosu, altı kutu bira, iki buruşuk soğan, tereyağı ve buzdolabı koku gidericisiydi. Daha evliliğimizin ikinci haftasındaydık ve yemekle ilgili ortak bilinç denen şey bizde henüz net bir şekilde oluşmamıştı. Birlikte kurmamız gereken dağlar kadar şey vardı hâlâ.

O günlerde ben bir hukuk bürosunda çalışıyordum, karım ise bir tasarım okulunun ofisinde sekreterlik yapıyordu. Ben yirmi sekiz ya da yirmi dokuz yaşındaydım, (evlendiğimiz yılı bir türlü hatırlayamıyorum), karım ise benden iki yıl se-

kiz ay küçüktü. Günlerimiz bir harala gürele içinde geçiyordu, sanki bir mağaraya tıkılmıştık; fazladan yiyecek bir şeyler bulundurmak aklımıza bile gelmemişti.

Yataktan çıkıp mutfağa gittik, ne yapacağımızı bilemez bir halde masada karşılıklı oturduk. İkimiz de yeniden uykuya dalamayacak kadar açtık –yatakta uzanmak bile acı veriyordu–, öte yandan uyanık kalıp bir şey yapmak için de fazlasıyla açtık. Bu denli şiddetli bir açlık nereden, nasıl gelmişti, bilemiyorduk.

Bir karım bir ben buzdolabının kapısını açıp kapatıyorduk bir ümitle, ne var ki her açışımızda karşılaştığımız şey aynıydı: Bira, soğan, tereyağı ve koku giderici. Soğanı tereyağında sote yapabilirdik, ancak iki buruşuk soğanın karnımızı doyuracak hali yoktu. Soğan, bir şeyle birlikte yenirdi, tek başına açlığı bastıracak türden bir yiyecek değildi.

"Fransız sosu ile koku gidericiyi sotele-

sen?" diye şaka yollu öneride bulundum karıma; tahmin ettiğim sessizlikle karşılaştım.

"Arabayla dışarı çıkıp, tüm gece açık olan bir restoran bulalım" dedim. "Çevre yolunda muhakkak bir tane vardır."

Karım önerime hemen karşı çıktı. Dışarı çıkıp yemek yemekten hoşlanmadığını söyledi.

"Gece on ikiyi geçtikten sonra yemek yemek için dışarı çıkmak yanlış bir şey" dedi. O bu tür durumlarda son derece eski kafalıdır.

Bir nefes aldım ve "Şey, öyle ya" dedim.

Evliliğin ilk zamanlarında bu sıradan bir şey olabilirdi ama eşimin bu tezi kulaklarıma bir çeşit vahiy gibi gelmişti. O böyle söyleyince, o andaki açlığımın, çevre yolunda tüm gece açık restoranlarda giderilebilecek türden bir şey olmadığını, özel bir açlık olduğunu hissetmiştim.

Özel bir açlık ne olabilirdi? Burada görsel olarak anlatayım.

1. Suyun üzerinde sessizce yüzen küçük bir kayığa biniyorum.

2. Aşağıya bakıyorum, suyun içinde, denizin dibinden yükselen bir yanardağın tepesi görünüyor.

3. Deniz yüzeyi ile yanardağın tepesi arasında fazla mesafe yokmuş gibi görünüyor ama ne kadar yakın olduğu da anlaşılmıyor.

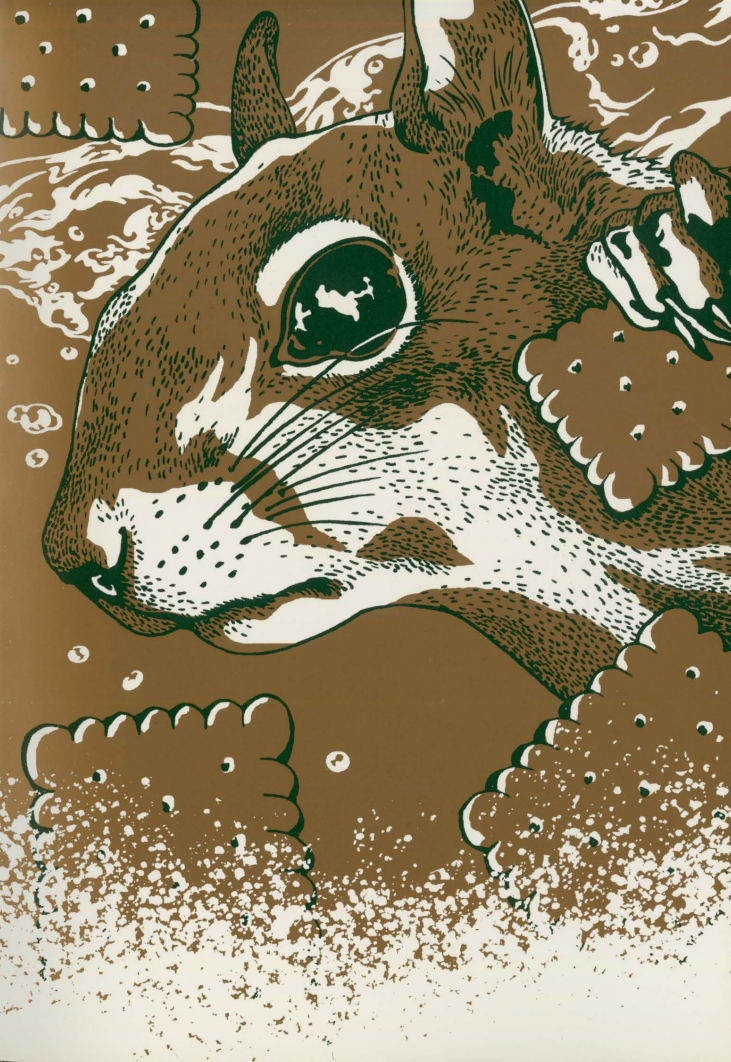
4. Çünkü su çok saydam, bu yüzden de mesafe kestirilemiyor.

Karımın gece boyu açık bir restorana gitmek istemediğini söylemesi ve benim, "Şey, öyle ya" diyerek onaylamamın ardından geçen iki üç saniyede zihnimde beliren görüntü yaklaşık olarak böyle bir şeydi. Sigmund Freud değildim ki bu görüntünün ne anlama geldiğini net bir şekilde çözümleyeyim; yine de vahiy gibi gelmişti bana. Bu yüzden –açlığım tuhaf

olduğu kadar şiddetli olmasına rağmen– karımın o saatte yemek için dışarı çıkmanın yanlış olacağı tezini yarı otomatik bir şekilde kabul etmiştim.

Çare yoktu, kutu biraları açıp içmeye başladık. Soğan yemektense bira içmek çok daha iyiydi. Karım birayı pek sevmediğinden, altı kutu biradan dördünü ben aldım, kalan ikisini ise karıma verdim. Ben bira içerken, karım sincap gibi mutfak dolaplarını karıştırıp, bir poşetin dibinde kalmış dört tane tereyağlı kurabiye buldu. Kurabiyeler *cheesecake* yapımından artakalmış, bayatlayıp yumuşacık olmuşlardı ama her kırıntısının tadını çıkara çıkara ikişer tane yedik.

Ne var ki, ne tereyağlı kurabiye, ne de bira fayda etti; gökyüzünden bakılınca görülen engin Sina Yarımadası gibi, karnımızdaki sonu olmayan açlıkta tek bir iz bile bırakmadılar. Pencerenin dışındaki

çirkin bir manzara parçası gibi hızlıca geçip gidiverdiler.

Alüminyum bira kutusunun üzerindeki yazıları okuyarak, defalarca saate ve buzdolabı kapısına göz atarak, önceki günün gazetelerinin sayfalarını karıştırarak, masanın üzerine dağılmış kurabiye kırıntılarını bir kartpostalın ucuyla kazıyıp toplayarak zaman geçirmeye çalıştım. Ne var ki, zaman, bir balığın karnındaki yutulmuş gemi çapası kadar ağırdı.

"Hayatımda ilk defa karnım bu kadar çok acıktı" dedi karım. "Bunun evlenmiş olmamızla bir ilgisi var mı acaba?"

"Bilmem" dedim, "olabilir de, olmayabilir de."

Karım, mutfakta başka yiyecek kırıntıları ararken, ben kayıktan sarkıp denizin dibindeki yanardağın tepesine bakıyordum. Kayığı çevreleyen deniz suyunun saydamlığı beni fazlasıyla rahatsız ediyordu. Karın boşluğumun dibi, genişleyen

bir oyuk hissi veriyordu. Ne girişi ne de çıkışı vardı bu basit oyuğun. Bu tuhaf eksiklik duygusu –var olmamanın varoluşsal gerçeği– yüksek bir kulenin en tepesine çıkıldığında hissedilen, bedeni felç eden korku gibiydi. Açlık ve yükseklik korkusunun benzerliği yeni bir keşifti benim için.

İşte o anda, eskiden de buna benzer bir deneyim yaşadığımı düşündüm. Ben *o zaman da* şimdikiyle aynı açlığı hissetmiştim. O...

"Fırına saldırdığımız zamandı" diyen kendi sesimi duydum.

"Fırına saldırdığınız mı? Neden bahsediyorsun sen?" diye sordu karım merakla.

Böylece fırın saldırısı hakkında konuşmaya başladık.

"Çok eskiden bir fırın soygunu yapmıştık" diye açıkladım karıma. "Pek büyük bir fırın olmadığı gibi ünlü bir yer

de değildi. Ekmekleri ne lezizdi, ne de tatsız. Her şehirde bulunabilecek türden, sıradan bir fırındı. Kapalı çarşıdaki dükkânların arasındaydı, yaşlı bir adam ekmek pişirip satıyordu. Sabah pişirilen ekmeklerin hepsi satılınca dükkânın kapatıldığı türde küçük bir fırındı."

"Neden böylesine sıradan bir yer seçtiniz?" diye sordu karım.

"Daha büyük bir yere saldırmamız gerekmiyordu çünkü. Açlığımızı yatıştıracak miktarda ekmek istiyorduk yalnızca, para çalmak değildi derdimiz. Amacımız saldırmaktı, hırsızlık değil."

"*Biz*?" dedi karım. "*Biz* dediğin kim?"

"Benimle birlikte bir arkadaşım vardı" diye açıkladım. "Üzerinden on yıl geçmiş bile. İkimiz de o kadar fakirdik ki diş macunu alacak paramız bile yoktu. Hiçbir zaman yeterli yiyeceğimiz olmadığını söylememe gerek yok. Bu yüzden yiyecek bir şeyler bulmak için bir sürü kötü şey ya-

pıyorduk. Fırın saldırısı da bunlardan biriydi."

"Anlamıyorum" dedi karım, yüzüme dik dik bakarak. Sanki gözleriyle sabah göğündeki kayıp yıldızları arar gibiydi. "Neden böyle bir şey yaptın? Neden çalışmadın? Biraz yarızamanlı işler yapsan bile ekmek alacak kadar kazanırdın ama değil mi? Nasıl düşünürsen düşün, fırına saldırmaktan daha kolay olurdu."

"Çalışma isteğimiz yoktu" dedim. "Bu konuda çok nettik."

"İyi de şimdi çalışıyorsun, öyle değil mi?" dedi karım.

Başımla onayladıktan sonra biramdan bir yudum içtim. Sonra bileklerimle gözlerimi ovuşturdum. İçtiğim biralar uykumu getirmişti. Sanki koyu çamur gibi bir şey bilincime sızmış, açlığımla çarpışıyordu.

"Mevsimler değişir, hava değişir, insanların düşünceleri de değişir" dedim. "Ar-

tık uyuyalım mı? İkimiz de sabah erken kalkacağız."

"Benim uykum yok, hem fırın saldırısı hikâyesini de dinlemek istiyorum."

"Sıkıcı bir hikâye" dedim. "En azından senin umduğun kadar ilginç bir şey değil. Mükemmel bir kurmaca hiç değil."

"Peki saldırı başarılı olmuş muydu?"

Uyumaktan vazgeçip bir kutu bira daha açtım. Karım bir şey sorunca, cevabını almadan duramayan karakterde biriydi.

"Başarılı oldu da denebilir, başarısız oldu da" dedim. "Özetle, biz istediğimiz kadar ekmek elde etmiştik ama bu, soygun yoluyla gerçekleşmemişti. Diğer bir deyişle, biz ekmekleri zorla alamadan fırın sahibi onları bize verdi."

"Bedava mı?"

"Bedava değil. İşte burası anlaması zor kısmı" dedim başımı sallayarak. "Fırın sahibi, klasik müzik manyağıydı ve tam o sırada dükkânda Wagner'in uvertürü ça-

lıyordu. Bize bir anlaşma önerdi; eğer o albümü sonuna dek dinlersek, fırındaki ekmeklerden istediğimiz kadar yiyebilecektik. Arkadaşımla, ne yapsak acaba diye konuştuk. Müzik dinlemenin o kadar da fena olmayacağına karar verdik. Bu, en basit tabirle, çalışmak değildi sonuçta; zaten kimseye de bir zararı olmayacaktı. Bıçaklarımızı çantamıza koyduk, sandalyeye oturup *Tannhäuser* ve *Uçan Hollandalı* uvertürlerini dinledik."

"Sonrasında da ekmek aldınız?"

"Öyle. Dükkândakilerin çoğunu çantamıza doldurduk ve eve döndük, dört, beş günde ancak bitirebildik" deyip biramdan bir yudum daha aldım. Uykulu halim, deniz altında oluşan bir depremin yarattığı sessiz dalgalar gibi, kayığımı uzun uzun, yavaş yavaş salladı.

"Sonuçta amacımıza ulaşmıştık. Ekmek elde etmiştik" diye devam ettim. "Bu, nasıl düşünülürse düşünülsün suç teş-

kil eden bir şey değildi. Deyim yerindeyse, bir değiş tokuştu. Biz, Wagner dinlemenin karşılığında ekmek elde etmiştik çünkü. Hukuki açıdan, ticari bir alışverişe benziyordu."

"Ama Wagner dinlemek bir iş değildir ki."

"Evet, değildir" dedim. "Eğer o zaman fırın sahibi bizden bulaşıkları yıkamamızı ya da camları silmemizi istemiş olsaydı, reddedecek, ekmek çalacaktık. Ne var ki, fırın sahibi bunları istemedi, yalnızca Wagner'in albümünü baştan sona dinlememizi istedi bizden. Arkadaşımla kafamız karışmıştı. Wagner dinlememiz gerekeceği, doğal olarak, aklımızın ucundan bile geçmemişti çünkü. Bu, fırıncının lanetiydi. Şimdi düşünüyorum da fırıncının teklifine kulak asmayıp, başta planladığımız gibi onu bıçakla tehdit ederek ekmekleri kolayca çalabilirdik aslında. O zaman bu sorunları yaşamayacaktık."

"Bir sorun mu çıktı?"

Bir kez daha bileklerimle gözlerimi ovuşturdum.

"Öyle" diye yanıtladım. "Ama bu açık, gözle görünen somut bir sorun değildi. Sadece, o olaydan sonra her şey değişmeye başladı. Ve bir kez değişince de eski haline dönmedi. Ben okumak için üniversiteye geri döndüm ve sorunsuz bir şekilde mezun oldum, hukuk bürosunda çalışmaya, baro giriş sınavına hazırlanmaya başladım. Sonra seninle tanışıp evlendim. Bir daha da hiç fırın saldırısında bulunmadım."

"Hepsi bu mu?"

"Evet, hepsi bu" deyip biranın kalanını içtim. Böylece altı kutu birayı da bitirmiş olduk. Kül tablasının yanında altı adet açma halkası, denizkızından dökülmüş pullar gibi duruyordu.

Elbette hiçbir şey olmamış değildi. Açık, gözle görülür somut şeyler olmuştu

aslında. Ancak bunlardan karıma söz etmek istemiyordum.

"O arkadaşın şimdi ne yapıyor?" diye sordu karım.

"Bilmiyorum" diye yanıtladım. "O olaydan sonra aramızda önemsiz bir şeyler yaşandı ve artık görüşmez olduk. Sonrasında da onu bir daha görmedim ve şu anda ne yaptığını da bilmiyorum."

Karım bir süre sustu. Muhtemelen sesimde bir muğlaklık tınısı hissetmişti. Ancak, üstelemedi.

"Ama ikinizin kopmanızın nedeni fırın saldırısıyla doğrudan ilişkiliydi değil mi?"

"Sanırım. Anladığım kadarıyla o olay, bizi göründüğünden daha çok etkilemişti. Sonraki günlerde sürekli ekmek ve Wagner arasındaki ilişki üzerine konuşup durduk. Doğru bir seçim yaptık mı diye tartıştık. Ama bir sonuca varamadık. Akılcı düşününce seçimimiz doğru geliyordu. Hiç kimseye zarar gelmemişti ve

her birimiz kendimizce doyuma ulaşmıştık çünkü. Fırın sahibi –neden böyle bir şey yaptığını bugün bile anlamış değilim ama neyse– Wagner'in propagandasını yapabilmiş, biz de karnımızı doyuracak kadar ekmek yiyebilmiştik. Buna rağmen bir hata yapmışız gibi bir his vardı içimizde. Ve tam olarak ne olduğunu anlamadığımız bu hata yaşamımıza karanlık bir gölge düşürmüştü. Biraz önce lanet sözcüğünü bu yüzden kullandım. Bu şüphesiz bir lanete benziyordu."

"Bu lanet ortadan kalktı mı peki? İkinizin üzerinden de?"

Kül tablasının içindeki altı açma halkasını alıp alüminyumdan bilezik yaptım.

"Bunu bilmiyorum. Dünyada pek çok lanet türü var, meydana gelen kötü bir şeyin hangi lanetin sonucu olduğunu ayırt etmek zor bir şey."

"Hayır, öyle değil" dedi eşim, dosdoğru gözlerime bakarak. "İyice düşünürsen bu-

nu anlayabilirsin. Ve sen kendi elinle bu laneti ortadan kaldırmadıkça, bu lanet bir diş ağrısı gibi ölene dek sana acı çektirmeye devam edecek. Sadece sana değil, bana da."

"Sana da mı?"

"Ee, artık en yakın arkadaşın olduğuma göre" dedi karım. "Hissettiğimiz bu açlık hissi de öyle bir şey. Evlenene dek ben bir kez bile böylesine büyük bir açlık hissetmemiştim. Bunun anormal olduğunu düşünmüyor musun sen de? Mutlaka sana yapılan lanet bana da bulaşıyor."

Başımla onayladım. Bilezik yaptığım açma halkalarını yine birbirinden ayırıp kül tablasına geri koydum. Karım söylediklerinde haklı mıydı bilmiyordum. Ama öyle diyorsa öyledir diye düşündüm.

Bir süreliğine kaybolmuş olan açlık hissimiz geri gelmişti. Öncesine göre daha da şiddetlenmişti ve bu yüzden de başım feci ağrıyordu. Midemin derinlikle-

rindeki çekilmeyle oluşan sarsıntı, sanki debriyaj kablosuyla başımın merkezine iletiliyordu. Bedenimin içinde karmaşık işlemler meydana geliyor gibiydi.

Yeniden denizin dibindeki yanardağa baktım. Su, az öncekine göre daha da saydamlaşmış, çok dikkatli bakmadıkça yanardağın üzerinde su olduğu fark edilmeyecek hale gelmişti. Kayık, sanki hiçbir yere bağlı değilmiş, havada süzülüyormuş gibi bir his veriyordu. Ve dipteki küçük taşların her biri tek tek net bir şekilde seçilebiliyordu, elini uzatsan alabilecekmişsin gibi.

"Seninle birlikte yaşamaya başlayalı henüz iki hafta olmasına rağmen, şüphesiz ben de bir tür lanetin varlığını hissediyordum" dedi karım. Sonra bakışlarını yüzümden ayırmadan masanın üzerinde ellerini birleştirdi. "Elbette bunun bir lanet olduğunu, senin anlattıklarını dinleyene dek anlamamıştım ama şimdi bunu

kesinkes biliyorum. Sen lanetlenmişsin!"

"Sen bir lanetin ne olduğunu bilir misin?" diye sordum.

"Yıllarca yıkanmamış tozlu bir perdenin tavandan yere sarkması gibi bir şey."

"Belki de bu bir lanetten değil, sadece benden kaynaklanıyordur" dedim gülerek.

O gülmedi.

"Öyle değil. Öyle olmadığını çok iyi biliyorum."

"Eğer senin dediğin gibi bu bir lanetse" dedim, "kurtulmak için ne yapmalıyım?"

"Bir kez daha fırın saldırısı. Ve hemen şimdi" diye önerdi karım. "Bu laneti çözmenin başka bir yolu yok."

"Hemen şimdi mi?" diye sordum.

"Evet, hemen şimdi. Bu açlık sürerken. Tamamına erdiremediğin şeyi şimdi sonlandırmalısın."

"Gecenin bir yarısı, bu saatte açık fırın bulunur mu ki?"

"Arayalım" dedi karım. "Tokyo büyük

bir şehir, mutlaka gece boyu açık bir fırın vardır."

İkinci el Toyota Corolla'mıza binip gece yarısı iki buçukta fırın bulmak üzere Tokyo'nun caddelerinde dolaşmaya başladık. Ben direksiyondaydım, karım da yan koltuğa oturmuştu; caddenin iki tarafına etçil kuşlar gibi keskin bakışlar atıyorduk. Remington marka otomatik av tüfeği, uzun ve kaskatı bir ölü balık gibi uzanmıştı arka koltuğa, karımın rüzgârlığının cebinden yedek kovanların çıkardığı kuru sesler geliyordu. Ayrıca torpido gözünde iki siyah kar maskesi vardı. Neden karımın av tüfeği ve kar maskeleri vardı, hiçbir fikrim yoktu. İkimiz de bir kez bile kaymaya gitmemiştik. Ancak karım bir açıklama yapmadı ve ben de ona bir şey sormadım. Evlilik yaşantısı tuhaf bir şey, diye düşündüm.

Ne var ki, kusursuz denecek kadar hazırlıklı olmamıza karşın tek bir açık fırın bile bulamadık. Gece yarısı boş caddelerde arabayla Yoyogi'den Şincuku'ya gittik, sonra Yotsuya, Akasaka, Aoyama, Hiroo, Roppongi, Daykayama ve Şibuya'dan geçtik. Gecenin bu saatinde Tokyo'da türlü türlü insan, çeşit çeşit dükkân görünüyordu ama tek bir fırın yoktu. Gece yarısı ekmek pişirmiyorlardı.

İki kez polis devriye arabası ile karşılaştık. Bir tanesi caddenin bir kenarına gizlenmiş duruyordu, bir diğeri ise görece yavaş bir hızla arkamızdan yaklaşıp bizi geçti. Her defasında koltukaltlarımdan terler boşandı ama karım onlara hiç aldırmadan bakışlarıyla fırın aramaya devam etti. Bedeninin her hareketinde, rüzgârlığının cebindeki kovanlardan, eski zamanların karabuğday kabuğu doldurulmuş yastıklarının çıkardığı gibi hışırtılar duyuluyordu.

"Aramayı bırakalım artık" dedim. "Gecenin bu saatinde açık fırın falan yok. Bunu daha öncesinden araştırmalıydık."

"Arabayı durdur!" dedi karım aniden.

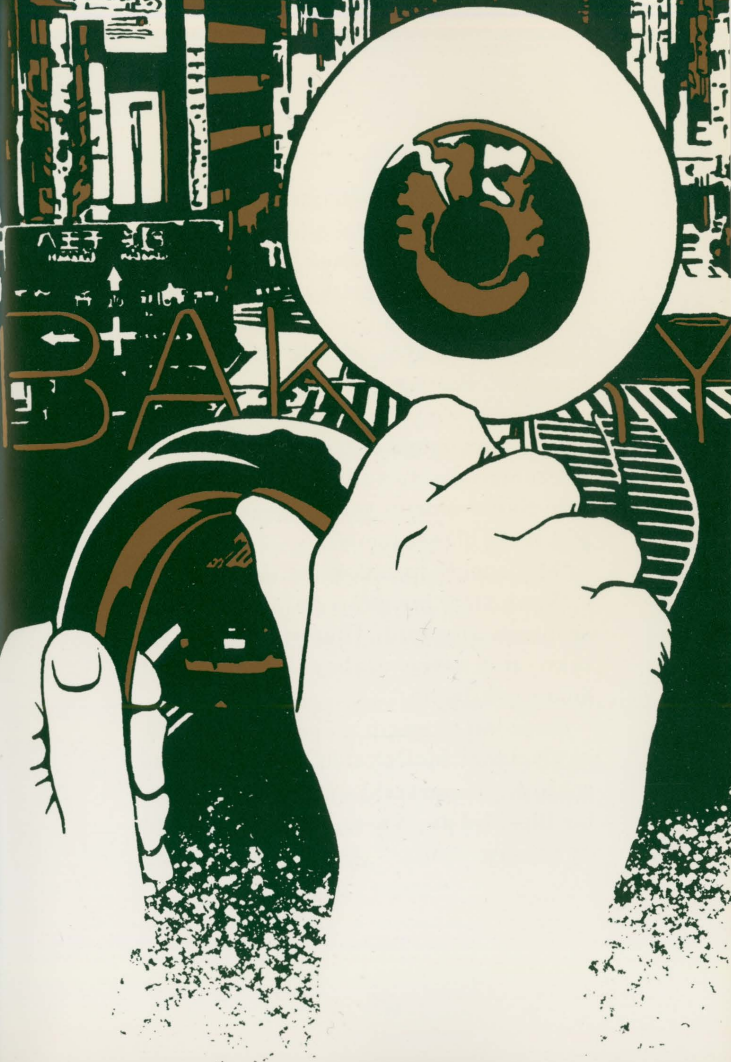
Telaşla frene bastım.

"İşte burada bir tane var" dedi karım, sakin bir ses tonuyla.

Ellerim direksiyonda olduğu halde etrafa bakındım ama fırına benzer bir dükkân göremedim. Cadde boyunca bütün dükkânların kepenkleri kapalıydı, karanlık ve sessizdi ortalık. Bir berber dükkânının tabelası sanki yamulmuş bir takma göz gibi karanlıkta soğuk bir parıltı yayıyordu. İki yüz metre kadar ileride McDonald's'ın ışıklı tabelası görünüyordu yalnızca.

"Fırın namına bir şey yok burada" dedim.

Ama karım tek kelime etmeden torpido gözünü açtı ve yapışkan bant rulosunu çıkardı, eline alıp arabadan indi. Ben

BAK

de kendi tarafımdan indim. Karım arabanın önüne eğilip yapışkan bandı gelişigüzel şekilde kesip plakaya yapıştırdı, plakadaki numaralar artık okunamayacaktı. Sonra arabanın arkasına geçip oradaki plakayı da aynı şekilde okunmaz hale getirdi. Bunları alışkınlıktan gelen bir el maharetiyle yapmıştı. Ben ayakta durmuş, dalgın dalgın onu izliyordum.

"Şu McDonald's'a saldıracağız" dedi karım. Sanki akşam yemeğine meze seçer gibi sakin bir ses tonuyla.

"McDonald's fırın değil ki" dedim.

"Fırın türü bir şey o da" diyen karım arabanın içine girdi. "Bazen uzlaşmak gerekir. Her neyse, arabayı McDonald's'ın önüne çek, haydi."

İtirazdan vazgeçip arabayı iki yüz metre ilerideki McDonald's'ın park yerine soktum. Otoparktaki tek araba pırıl pırıl bir Bluebird'dü. Karım, battaniyeye sarılı av tüfeğini uzattı.

"Hiç ateş etmedim, etmeye de niyetim yok" diye karşı çıktım karıma.

"Ateş etmene gerek yok. Elinde tutman yeterli. Hiç kimse karşı koymayacak nasıl olsa" dedi karım. "Tamam mı? Benim dediğim gibi yap. Önce ikimiz içeri gireceğiz. Sonra, görevli, 'McDonald's'a hoş geldiniz' diyecek, bu işaretimiz olsun, bunu duyar duymaz kar maskemizi takalım. Anladın mı?"

"Anladım anlamasına da..."

"Sonra sen görevliye silahı doğrultacaksın, tüm çalışanlarla müşterileri tek bir yerde toplayacaksın. Bunu hızlıca yapmalısın. Gerisini bana bırak, ben hallederim."

"Ama..."

"Kaç hamburger gerekir bize?" diye sordu karım. "Otuz tane yeter mi?"

"Sanırım" dedim. Sonra iç çekip silahı elime aldım, battaniyeyi biraz araladım. Silah, kum torbası kadar ağır, gece karanlığı kadar siyahtı.

"Gerçekten bunu yapmak zorunda mıyız?" dedim. Bu soruyu kısmen karıma, kısmen kendime sormuştum.

Yüzünde McDonald's gülümsemesi, başında McDonald's şapkasıyla, "McDonald's'a hoş geldiniz" dedi kasiyer kız. Gece yarısı McDonald's'ta kızlar çalışmaz, diye düşünmüştüm; onu görünce bir an aklım karıştı, sonra hemen kafamı toplayıp kar maskesini başıma geçirdim.

Bizi karşısında kar maskeleriyle gören kasiyer kız şaşkınlıktan ağzı açık, bakakaldı.

Böyle bir durumla karşılaştığında ne yapacağı, "McDonald's Müşteri İlişkileri Elkitabı"nın hiçbir yerinde yazmıyordu muhtemelen. Kız, "McDonald's'a hoş geldiniz" dedikten sonra lafının devamını getiremedi, dudakları dondu kaldı. Yine de, müşteri karşısında takındığı gülümsemesi, şafaktaki bir hilal gibi dudaklarının kenarında asılı kaldı.

Yapabildiğim kadar hızlı bir şekilde tüfeği battaniyenin içinden çıkarıp masalara doğrulttum. Sadece iki müşteri vardı, öğrenci gibi görünen genç bir çiftti bunlar, plastik masaya kafalarını koymuş, derin bir uykuya gömülmüşlerdi. İkisinin kafaları ile iki çilekli *milk shake* kabı, bir *avant-garde* heykel gibi dizilmişti. Her ikisi de ölü gibi uyuduklarından, onları oldukları halde bırakmanın işimize engel olmayacağını düşündüm. Böylece, tüfeği kasaya doğru çevirdim.

McDonald's çalışanları toplam üç kişiydi. Kasadaki kız, yirmili yaşlarının ikinci yarısında olduğunu düşündüren, solgun yüzlü, surat şekli yumurtayı andıran müdür ve mutfakta, yüzünde ifade namına bir şey barındırmayan, ince bir gölge gibi duran, belli ki yarızamanlı çalışan genç bir öğrenci. Üçü kasanın önüne toplandı, bir İnka su kuyusuna bakan turistler gibi elimdeki tüfeğe bakakaldılar. Hiçbiri

bağırmadı, hiçbiri tehditkâr bir harekete kalkışmadı. Tüfek o kadar ağırdı ki, elimi tetikten çekmeden namluyu yazarkasanın üstüne dayadım.

"Parayı alın" dedi müdür, boğuk bir sesle. "Saat on birde parayı kasadan çektiler, pek fazla yok burada ama olanın tümünü alın. Sigortamız var ne de olsa."

"Ön kepenkleri indirip tabelanın ışığını kapatın" dedi karım.

"Bir dakika" dedi müdür. "Bunu yapamayız. İzin almadan dükkânı kapatırsam, bundan ben sorumlu tutulurum."

Karım, kelimeleri tane tane telaffuz ederek aynı emri bir kez daha verdi.

"Dediğini yapsan iyi olur" diye uyardım müdürü. Kafası fazlasıyla karışmış görünüyordu çünkü. Bir yazarkasanın üzerindeki tüfeğe baktı, bir de karımın yüzüne; nihayetinde vazgeçti ve tabela ışığını kapattı, paneldeki düğmeye basıp ön taraftaki kepenkleri indirdi. O sırada hırsız

alarmı düğmesine basar mı diye onu dikkatlice takip ettim, anlaşılan McDonald's zincirinde hırsız alarm sistemi bulunmuyordu. Bir hamburgercinin saldırıya uğrayabileceği kimsenin aklına gelmemişti demek.

Ön taraftaki kepengin, sanki bir beyzbol sopasıyla boş bir kovaya vuruluyormuş gibi büyük bir gürültüyle kapanmasına karşın masadaki genç çift uyumaya devam ettiler. Ben, yıllardır bu kadar derin uyumamıştım.

"Big Mac, otuz adet. Paket olacak" dedi karım.

"Size kasadaki parayı versem, başka bir yerde sipariş verip yeseniz?" dedi müdür. "Aksi halde hesaplar fena karışacak."

"Dediğini yapsan iyi olur" dedim müdüre, bir kez daha.

Üçü birden mutfağa girip otuz adet Big Mac hazırlamaya giriştiler. Öğrenci görünümlü genç hamburger köftelerini pi-

şiriyor, müdür onları ekmek arasına koyuyor, kız da beyaz kâğıtla paketliyordu. Hiçbiri tek kelime etmiyordu. Ben, büyük buzdolabına yaslanmış, tüfeği ızgaraya doğru tutuyordum. Izgaranın üzerinde su damlaları gibi dizilmiş köfteler cızırdıyordu. Kızaran etin güzel kokusu sanki mikroskobik böcekler gibi bedenimdeki gözeneklerden içeri giriyor, kanıma karışıyor ve en uç noktalarıma kadar ulaşıyor, sonra bedenimin merkezinde açlığın oluşturduğu boşlukla birleşerek onun pembe çeperlerine yapışıyordu.

Beyaz kâğıda sarılı hamburgerler yanda artmaya devam ederken hamburgerlerden birer ikişer alıp hemen mideme indirmek istiyordum ama böyle yapmak amacımıza uygun bir hareket olur muydu hiç emin değildim, bu yüzden otuz hamburger de pişirilip hazır edilene dek öylece durup bekledim. Kar maskesinin altında terlemeye başlamıştım.

Üçü, hamburger hazırlarken göz ucuyla tüfeğe bakıyorlardı. Sol elimin serçeparmağıyla kulaklarımı kaşıdım. Ne zaman gerilsem kulaklarım kaşınır. Kar maskesinin üzerinden kulaklarımı kaşırken, elimdeki tüfeğin aşağı yukarı sallanması onları tedirgin etmişti. Emniyet kilidi kapalı olduğundan ateş alması söz konusu değildi ama bunu bilmiyorlardı ve onlara söylemek gibi bir niyetim de yoktu.

Üçü, hamburgerleri hazırlıyor, ben silahı ızgaraya doğru tutuyordum, bu arada karım da bir yandan müşteri masalarını gözlüyor, bir yandan da hamburgerleri sayıyordu. Paketlenmiş hamburgerleri kâğıt torbalara itinayla yerleştirdi. Bir torbaya on beş Big Mac sığmıştı.

"Neden bunu yapmak zorundasınız?" diye sordu kız, bana bakarak. "Parayı alıp gitseniz ve ne istiyorsanız onu satın alıp yeseniz daha iyi olmaz mıydı? Her şey bir

yana, otuz adet Big Mac yemek neye yarayacak ki?"

Ona cevap vermeden, bilemiyorum anlamında başımı yana eğdim.

"Üzgünüz ama hiç açık fırın yoktu" diye açıklamada bulundu karım, soruyu soran kıza. "Açık bir fırın bulsaydık, ona saldıracaktık."

Bu açıklamanın, içinde bulunduğumuz durumun anlaşılmasını sağladığını düşünmüyordum, ne var ki başka bir soru da sormadılar, sessizce köfteleri pişirip ekmeğin arasına koydular, hamburger kâğıdına sardılar.

Karım, iki torbaya otuz tane Big Mac'i koyduktan sonra kızdan iki büyük boy kola sipariş etti ve kolanın parasını ödedi.

"Ekmek dışında bir şey çalma niyetimiz yok" diye açıkladı karım, kıza. Kız, başını anlaşılmaz bir şekilde salladı. Bu, hem öylesine bir baş sallama gibiydi, hem de bir onaylama gibi. Sanırım ikisini bir an-

da yapmaya çalışmıştı. Onun hislerini bir şekilde anladığımı düşündüm.

Karım cebinden ince bir ip yumağı çıkardı –ne gerekiyorsa yanına almıştı–, üçünü, sanki düğme diker gibi ustalıkla birbirine bağladı. Üçü de artık ne söyleseler faydasız olacağını anlamış gibiydiler, sessizce kendilerini olanlara bırakmışlardı. Karımın, "Acıyor mu?", "Tuvalete gitmeniz gerekiyor mu?" soruları karşısında tek bir söz çıkmadı ağızlarından. Ben tüfeği battaniyeye sararken, karım da hamburger dolu kâğıt torbaları eline aldı ve dışarı çıktık. Masadaki çift, denizin derinliklerindeki balıklar gibi, hâlâ uyuyordu. Acaba onları ne çekip çıkarabilirdi derin uykularından?

Arabayla yarım saat kadar yol aldıktan sonra, gelişigüzel bir bina seçip onun otoparkına park ettik ve yiyebildiğimiz kadar hamburger yedik, kola içtik. Ben, altı Big Mac'i boş mideme gönderdim, ka-

rım ise dört tane yedi. Arabanın arka koltuğunda hâlâ yirmi hamburger vardı. Şafakla birlikte, o sonsuza dek süreceğini sandığımız açlığımız da geçti. Güneşin ilk ışıkları, binaların kirli duvarlarını mora boyuyor, devasa Sony Beta reklam panosu insanın gözünü alarak parıldıyordu. Kısa süre içinde, otobandan geçen tırların gürültüsüne karışan kuşların cıvıltıları duyulur hale geldi. ABD Silahlı Kuvvetler Radyosu'nda *country* müzik çalıyordu. Bir sigarayı paylaşarak içtik. Sigara bitince karım başını omzuma koydu.

"Böyle bir şey yapmamız gerekiyor muydu gerçekten?" diye bir kez daha sordum.

"Elbette!" diye yanıtladı. Sonra derin bir nefes alıp uykuya daldı. Bedeni bir kedininki kadar yumuşak ve hafifti.

Tek başıma kalınca, kayıktan aşağıya sarktım ve denizin dibine baktım; orada bir yanardağ görünmüyordu artık. De-

niz yüzeyi sessizce göğün mavisini yansıtıyor; küçük dalgalar, rüzgârda dalgalanan ipek pijama gibi, kayığın yan tarafına çarpıyordu yavaşça.

Kayığın içine uzandım ve gözlerimi kapattım; dalgaların bizi ait olduğumuz yere götürmesini bekledim.

15¢
McDON
FAM
HAMBU
BUY EM BY

ALD'S 15
OUS
RGERS
THE BAG
THG
D701388
HCA

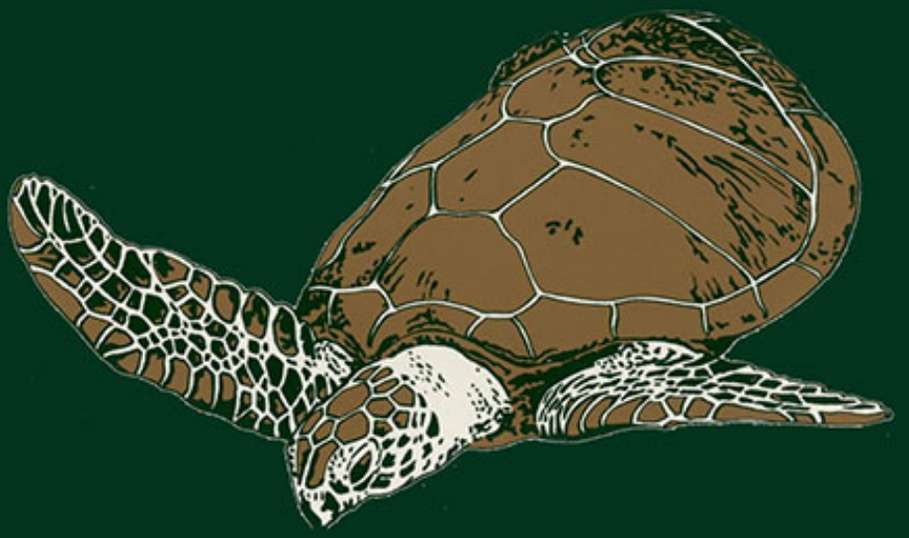

HARUKİ MURAKAMİ

1949'da Kyoto'da doğdu. Vaseda Üniversitesi'nde klasik drama eğitimi aldı. 21. yüzyıl edebiyatının en önemli isimlerinden olan Murakami'nin kitapları pek çok ödül aldı, tüm dünyada ellinin üzerinde dile çevrildi. Haruki Murakami'nin tüm kitapları Doğan Kitap tarafından yayımlanmaktadır.

KAT MENSCHIK

Berlin ve Oderbruch'ta yaşıyor, serbest illüstratör olarak çalışıyor. Çizimleri düzenli olarak Frankfurter Allgemeine Sonntagszeitung'da yayınlanan Menschik, Murakami'nin *Uyku* ve *Tuhaf Kütüphane* isimli kitaplarının da çizeridir.

Tanrı, Marx ve John Lennon, hepsi ölmüştü.
Karnımız açtı ve bu yüzden suç işleyecektik.
"Ben artık sapıtmak üzereyim" dedi arkadaşım.
Durumumuzu azıcık sözcükle ancak
bu kadar güzel anlatabilirdi.

İLLÜSTRASYONLAR: KAT MENSCHIK

ÇEVİREN: ALİ VOLKAN ERDEMİR

tavsiye edilen satış fiyatı

₺36

Sertifika no: 11940

ISBN 978-605-09-4574-4

9 786050 945744

DK DOĞAN KİTAP